

แรงยึดเหนี่ยวของเหล็กเสริมในคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่า

BOND STRENGTH OF STEEL REINFORCEMENT IN CELLULAR LIGHTWEIGHT CONCRETE

นัฐวุฒิ ทิพย์อิษฐา (Nattawut Thipyotha)¹

เกรียงศักดิ์ แก้วกุลชัย (Griengsak Kaewkulchai)²

สชาท โภค (Sdhabhon Bhokha)³

วิรัตน์ พัวพันนานนท์ (Wiwat Puatatsananon)⁴

¹นักศึกษาปริญญาเอก คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี nattawut.thip@gmail.com

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี griengsak@gmail.com

³รองศาสตราจารย์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี nyakobo@ubu.ac.th

⁴ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี puatausa@gmail.com

บทคัดย่อ : บทความนี้นำเสนอผลการทดสอบการหาค่าแรงยึดเหนี่ยวของเหล็กเสริมในคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่า ที่ความหนาแน่นเท่ากับ 1,600 และ 1,800 kg/m³ โดยใช้อัตราส่วนน้ำต่อซีเมนต์เท่ากับ 0.40, 0.45 และ 0.50 อัตราส่วนทรายต่อซีเมนต์เท่ากับ 1:1 และ 2:1 สำหรับการทดสอบกระแทกโดยการหล่อห้อนด้วยตัวเองในทรงสูญญากาศขนาด 15x15x15 cm. ที่ฝังเหล็กเสริม ขนาด RB6, RB9, DB12, DB16, DB 20, และ DB25 mm. ยาว 0.80 m. ลงในเนื้อของคอนกรีตมวลเบาเส้นผ่าศูนย์กลาง 15 cm. และทดสอบหาแรงยึดเหนี่ยว ที่อายุ 28 วัน ด้วย เครื่องทดสอบแรงดึง ผลการทดสอบพบว่า แรงยึดเหนี่ยวของเหล็กเสริมในคอนกรีตมวลเบาเท่ากับ $u_w = 0.624\sqrt{fc'}/D$ สำหรับ เหล็กข้ออ้อยเท่ากับ $u_w = 2.39\sqrt{fc'}/D$ ซึ่งค่าแรงยึดเหนี่ยวของเหล็กที่ได้จากสมการนี้ มีค่าน้อยกว่ามาตรฐาน ACI เท่ากับ 61.36 และ 26 เปอร์เซ็นต์ สำหรับเหล็กเส้นกลมและเหล็กข้ออ้อยตามลำดับ

ABSTRACT : This paper presents the experimental results on determining the bond strength of steel reinforcement in cellular lightweight concrete having wet densities of 1600 kg/m³ and 1800 kg/m³ using sand to cement ratios of 1:1 and 2:1 and water to cement ratios of 0.40, 0.45 and 0.50. Test procedure was performed using the standard 15 × 15 × 15 cm concrete cubes inserted with 0.8 m steel bars of various sizes of RB6 RB9 DB12 DB16 DB20 and DB25 at embedded depth of 15 cm. At age of 28 days, all test samples were loaded using the standard tensile test method. From the test results equations of allowable bond strengths for round bar as show of $u_w = 0.624\sqrt{fc'}/D$, and deformed bar of $u_w = 2.39\sqrt{fc'}/D$. The allowable bond strengths from equations less than ACI standard equal to 61.36 and 26 percentage, respectively.

KEYWORDS: Bond Strength, Cellular Lightweight Concrete, Foam Concrete, Aerated Concrete

1. บทนำ

ในปัจจุบันปัญหาภาระโครงร่องเป็นปัญหาที่สำคัญของไทย ซึ่งเกิดจากการใช้พัสดุงานที่มากเกินไปของมนุษย์ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งอุตสาหกรรมก่อสร้างก็เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาภาระโครงร่องเพิ่มมากขึ้น เนื่องจาก การใช้วัสดุก่อสร้างที่ไม่ส่งเสริมให้เกิดการประดับพัสดุงาน ทั้ง พัสดุงานที่ต้องใช้ในการก่อสร้าง และพัสดุงานที่ต้องใช้กับเครื่องปรับอากาศภายในอาคาร[1] นอกจากนี้ปัญหาภาระขาดแคลนวัสดุก่อสร้างก็เป็นปัญหาที่สำคัญขึ้นกับ ดังนั้นการพัฒนาวัสดุก่อสร้างใหม่ๆ ที่สามารถลดการใช้พัสดุงานและเพื่อยืดเยื้อวัสดุทางเลือกซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่ง

คอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่า (Cellular lightweight concrete) เป็นวัสดุทางเดินชนิดหนึ่งที่ได้รับการยอมรับว่าสามารถลดการใช้พัสดุงานลงได้ คอนกรีตชนิดนี้มีส่วนผสมของฟองอากาศ ซึ่งเกิดจากการเติมโฟมเหลวคงรูป (Preformed foam) ที่กระชาดด้วยช่องสัมผัสของไนโตรอีโอดีนหรือมัลรวมหมาญ[2] โดยคุณสมบัติพื้นฐานของคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่าจะเป็นไปตามค่าความหนาแน่นหรือปริมาณฟองอากาศที่เติมเข้าไป คอนกรีตชนิดนี้นอกจากช่วยลดการใช้พัสดุงานก่อสร้างและน้ำหนักเบาแล้ว ยังมีความเป็นอนุรักษ์สูง ซึ่งมีข้อใช้ในการทำหนัง เพื่อลดการถ่ายเทความร้อน เช่นถุงอาหาร หนาขึ้นหนักขึ้นของคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่ามีค่าตั้งแต่ 300 จนถึง 1800 kg/m^3 ซึ่งอยู่กับการนำไปใช้และความหมายสำคัญในงานแต่ละประเภท

สำหรับงานโครงสร้างทั่วไป คอนกรีตที่ใช้อาจต้องมีค่ากำลังรับแรงตัวไม่น้อยกว่า $145 \text{ kg}/\text{cm}^2$ ซึ่งคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่าที่มีค่าความหนาแน่นระหว่าง $1600 - 1800 \text{ kg}/\text{m}^3$ จะมีค่าสั่งรับแรงตัวอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถพัฒนาใช้งานได้ตามโครงสร้างนี้ได้ [3, 4]

ดังนั้นหากจะนำคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูลามาใช้ในงานโครงสร้าง ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทราบคุณสมบัติด้านต่างๆ ของคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่า และคุณสมบัติที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ต้องทราบคือ แรงเสียหายที่ขวางทางหลักเสริมในคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่า เพื่อประโยชน์ต่อการออกแบบโครงสร้างต่อไป

2. วัสดุ เครื่องมือและอุปกรณ์

2.1 วัสดุ

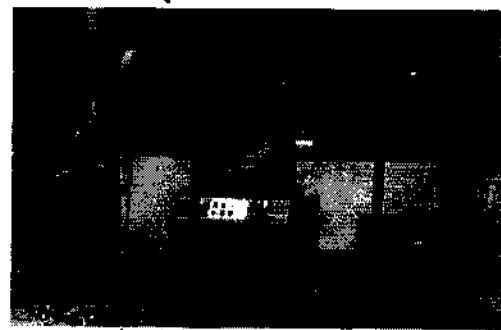
- 1) ปูนซีเมนต์ปอร์ตแลนด์ประเภทที่ 1
- 2) ทรายหินอ่อน
- 3) น้ำประปา
- 4) สารเพิ่มฟองอากาศ (Foaming Agent)
- 5) เหล็กเสริม RB6, RB9, DB12, DB16, DB 20 และ DB25 mm. ยาว 0.80 m.

2.2 เครื่องมือและอุปกรณ์

- 1) ไม้พากอกอนกรีต
- 2) เครื่องผลิตโฟมเหลว (Foam Generator) ดังรูปที่ 1
- 3) แบบหล่อคอนกรีตทุ่ปางระบบออกน้ำดีเส้นผ่าศูนย์กลาง 15 cm. สูง 30 cm. และแบบหล่อคอนกรีตทุ่ปางอุบากาศขนาด $15 \times 15 \times 15$ cm.
- 5) เครื่องทดสอบแรงตัวและทดสอบแรงดึง ดังรูปที่ 2

รูปที่ 1 เครื่องผลิตโฟมเหลว

รูปที่ 2 เครื่องทดสอบแรงตัวและทดสอบแรงดึง

3. การทดสอบ

3.1 การเตรียมวัสดุและเครื่องมือ

- 1) เตรียมทราย โดยการร่อนเอาหินหรือกรวดออกจากทราย เพื่อให้ได้ทรายที่สะอาด
- 2) ทดสอบหาปริมาณความชื้นที่พิเศษของทราย และทำการปรับแก้ดูตราส่วนผสมที่ออกเป็นไป
- 3) ตรวจสอบความพร้อมของเครื่องมือที่ใช้
- 4) เตรียมเหล็กเสริม ยาวห่อฉาบ 80 cm.

3.2 ขั้นตอนการทดสอบ

- 1) เตรียมเครื่องผลิตไฟฟ้าหลักครุภัณฑ์ ซึ่งประกอบด้วยปั๊มลม และถังแรงดันผสมน้ำยาเพิ่มฟอง โดยผสมสารเพิ่มฟองกับน้ำในอัตราส่วน 1:30 ให้ลงในถังของเครื่องผลิตไฟฟ้า และปรับแรงดันของถังให้เหมาะสมที่ 0.65 MPa
- 2) ใส่ทรายและซีเมนต์ลงในไม่อุปกรณ์ทดสอบ เสร็จแล้ว เปิดเครื่องผสมให้ทราย และซีเมนต์กลูกเข้ากัน
- 3) เมื่อทรายและซีเมนต์กลูกเข้ากันดีแล้ว 1 ส่น้ำสำหรับผสมคอกนกรีดลงไปในไม่อุปกรณ์ทดสอบ โดยให้เติมเข้ารอบๆ เพื่อให้น้ำสามารถผสมเข้ากับทรายและซีเมนต์ได้よくอีกทีหนึ่ง
- 4) ในระหว่างผสมให้สังเกตการณ์กลูกเข้ากันของทรายซีเมนต์ แต่น้ำ หรือซีเมนต์มีร่องรอยใดๆ หากพบว่าซีเมนต์มอร์ตาร์ด้านล่างดีกว่าน้ำเป็นก้อน ให้ปิดเครื่องผสมแล้วใช้เกรียงบดซีเมนต์มอร์ตาร์ด้านล่างให้แตกหักออกจากกัน ไม่จึงดี กัน เสร็จแล้วปิดเครื่องผสมอีกครั้งจนซีเมนต์มอร์ตาร์ดักลูกเข้ากันได้ดี จึงปิดเครื่องผสม
- 5) ถอดไฟฟ้าเหลวใส่ไปในเครื่องผสม ดังรูปที่ 3 เปิดเครื่องผสมของไฟฟ้าเหลว และซีเมนต์มอร์ตาร์ดักลูกเข้ากันได้ดี โดยสังเกตให้จากสีของคอกนกรีดมีสีเดียวกันตลอด ซึ่งหยุดเครื่องผสม สำหรับเวลาที่ใช้ในการทดสอบในแต่ละครั้ง ไม่ควรใช้เวลาเกิน 5 นาที

รูปที่ 3 การฉีดไฟฟ้าเหลวผสมซีเมนต์มอร์ตาร์

3.3 การหล่อตัวอย่าง

1) การทดสอบน้ำหนักเบางานในแบบหล่อ จะต้องเทให้เต็มถุงเก็บแบบ และทำให้แน่นด้วยการเคาะข้างแบบ หลังจากนั้นปล่อยให้คอกนกรีดแข็งตัวประมาณ 45 นาที แล้วจึงใช้ทุ่มเหล็กตัดคอกนกรีดส่วนที่กินออก

2) การหล่อตัวอย่างสำหรับทดสอบกำลังรับแรงอัด ใช้แบบหล่ออุปทรงกระบอกขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางเท่ากับ 15 cm. สูง 30 cm. ดังรูปที่ 4(a)

3) การหล่อตัวอย่างสำหรับทดสอบแรงขีดเหนียว ใช้แบบหล่ออุปทรงลูกบาศก์ขนาด 15x15x15 cm. ตั้งเหล็กเสริมไว้ตรงกลาง ดำเนินการแบบเดียวกับแบบหล่ออุปทรงกระบอก ระยะห่างเท่ากับ 15 cm. ดังรูปที่ 4(b)

4) ถอดแบบหล่อ เมื่อคอกนกรีดมีอายุ 24 ชั่วโมง

5) นำชิ้นในอากาศภาวะปกติ

(a)

(b)

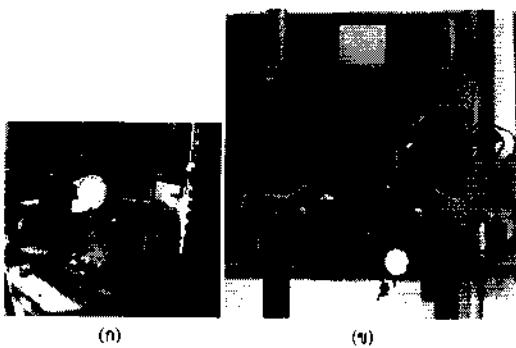
รูปที่ 4 (a) การหล่อตัวอย่างสำหรับทดสอบกำลังรับแรงอัด

(b) การหล่อตัวอย่างสำหรับทดสอบแรงขีดเหนียว

3.4 การทดสอบ

การทดสอบกำลังรับแรงอัดและแรงขีดเหนียวของเหล็กเสริมในคอกนกรีดมวลเบาแบบหล่อคู่ ที่มีค่าความหนาแน่น

เม็ดก๊าบัน 1600 และ 1800 kg/m.³ โดยใช้อัตราส่วนน้ำต่อชีเมนต์เท่ากับ 0.40, 0.45 และ 0.50 และอัตราส่วนทรายต่อชีเมนต์เท่ากับ 1:1 และ 2:1 รวม 12 สูตร ทำการทดสอบแรงอัดตามมาตรฐาน ASTM C 39[S] โดยใช้คิวอ่ายงรูปทรงกระบอกขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 15 cm. สูง 30 cm. ที่อุ่น 28 วัน จำนวน 36 ก้อน ดังรูปที่ 5(g) บันทึกค่ากำลังรับแรงอัดของเม็ดก๊าบันเพื่อใช้ในการหาค่ากำลังรับแรงอัด และทำการทดสอบแรงขีดหนีของเหล็กเสริมตามมาตรฐาน ASTM C 234[S] โดยใช้คิวอ่ายงรูปทรงถูกมาศก์ขนาด 15×15×15 cm. ที่ฝังเหล็กเสริมขนาด RB6, RB9, DB12, DB16, DB20 และ DB25 mm. ที่อุ่น 28 วัน จำนวน 216 ก้อน ดังรูปที่ 5(h) บันทึกค่าแรงดึงที่หัวให้เหล็กเสริมหลุดออกจากคอนกรีต เพื่อใช้คำนวณหาแรงขีดหนีของเหล็กเสริมในคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่าต่อไป

รูปที่ 5 (g) การทดสอบกำลังรับแรงอัด
(h) การทดสอบแรงขีดหนีของเหล็กเสริม

4. ผลการทดสอบ

ผลการทดสอบกำลังรับแรงอัด และแรงขีดหนีของเหล็กเสริมในคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่า ดังแสดงในตารางที่ 1 - 3 และ เอกสารภาพแสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงขีดหนีของเหล็กกับกำลังรับแรงอัดของคอนกรีตมวลเบาแบบเซลลูล่า ดังแสดงในรูปที่ 7 - 13

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบกำลังรับแรงอัดของคอนกรีตมวลเบาแบบ
เซลลูล่า

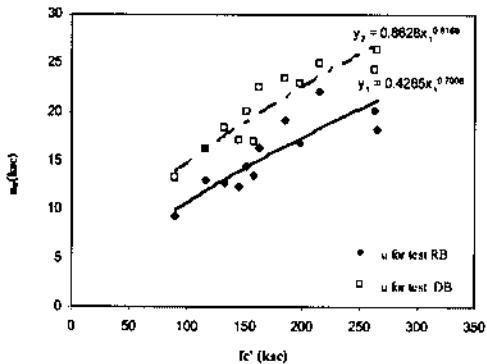
ความ หนาแน่น (kg/m. ³)	กำลังรับแรงอัด ที่อุ่น 28 วัน (kg/cm. ²)					
	S:C = 1:1			S:C = 2:1		
	W:C = 0.40	W:C = 0.45	W:C = 0.50	W:C = 0.40	W:C = 0.45	W:C = 0.50
1600	132	158	152	145	90	116
1800	265	262	215	162	197	185

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบแรงขีดหนีของเหล็กเสริมในคอนกรีตมวลเบา
แบบเซลลูล่า ที่ความหนาแน่นเท่ากับ 1600 kg/m.³

เหล็ก เสริม	แรงขีดหนีของเหล็กเสริม (kg/cm. ²)					
	S:C = 1:1			S:C = 2:1		
	W:C = 0.40	W:C = 0.45	W:C = 0.50	W:C = 0.40	W:C = 0.45	W:C = 0.50
RB 6	18.79	27.72	19.09	22.07	21.25	26.16
RB 9	32.25	26.21	38.53	27.53	16.38	25.77
DB 12	50.00	47.84	48.01	42.07	32.08	42.57
DB 16	41.20	36.98	42.02	37.29	29.59	33.53
DB 20	29.59	25.36	39.06	34.61	24.71	28.31
DB 25	26.84	25.46	31.12	23.30	19.24	25.72

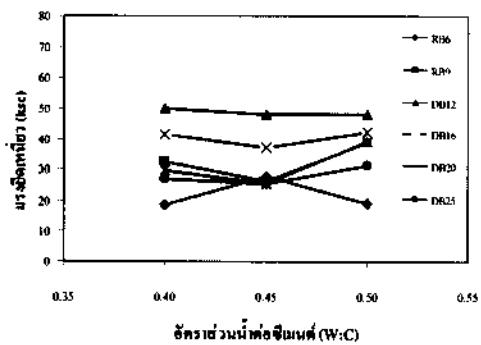
ตารางที่ 3 ผลการทดสอบแรงขีดหนีของเหล็กเสริมในคอนกรีตมวลเบา
แบบเซลลูล่า ที่ความหนาแน่นเท่ากับ 1800 kg/m.³

เหล็ก เสริม	แรงขีดหนีของเหล็กเสริม (kg/cm. ²)					
	S:C = 1:1			S:C = 2:1		
	W:C = 0.40	W:C = 0.45	W:C = 0.50	W:C = 0.40	W:C = 0.45	W:C = 0.50
RB 6	29.59	36.36	37.99	32.63	34.97	33.90
RB 9	43.44	44.54	50.73	33.03	32.73	42.97
DB 12	70.13	51.74	51.50	60.70	61.08	60.73
DB 16	57.43	51.54	55.08	44.44	46.66	43.55
DB 20	45.66	49.60	49.92	39.13	42.19	45.20
DB 25	38.21	41.36	43.77	36.02	33.47	38.32

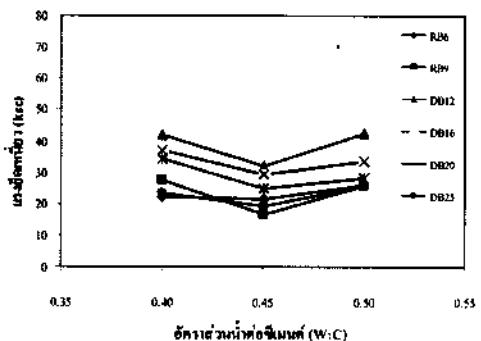

รูปที่ 7 กราฟความสัมพันธ์ระหว่างแรงดึงเฉือนเม็ดหินอ่อนกับอัตราส่วนน้ำต่อชิ้นmenท์ของคอนกรีตมวลเบาระบบเชลกุล่าที่ความหนาแน่นเท่ากับ 1600 kg/m^3 และ S:C เท่ากับ 2:1

จากรูปที่ 7 พบว่า แรงดึงเฉือนเม็ดหินอ่อนที่เกิดเสริมในคอนกรีตมวลเบาแบบเชลกุล่า จะเปลี่ยนไปอย่างต่อเนื่องตามการเพิ่มอัตราส่วนน้ำต่อชิ้นmenท์ แสดงถึงความสามารถในการรับน้ำหนักของโครงสร้างที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นผลของการยกกระดับค่าตัวแปรรับเหล็กที่สูงขึ้น สำหรับเชลกุล่าที่ $y_1 = 0.4265x^{0.7006}$ และสำหรับเหล็กข้ออ้อยที่ $y_2 = 0.8628x^{0.6108}$

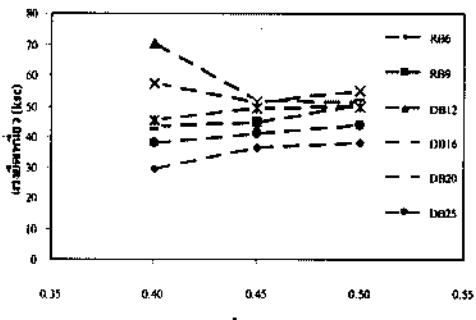

รูปที่ 8 กราฟความสัมพันธ์ระหว่างแรงดึงเฉือนเม็ดหินอ่อนอัตราส่วนน้ำต่อชิ้นmenท์ของคอนกรีตมวลเบาระบบเชลกุล่าที่ความหนาแน่นเท่ากับ 1600 kg/m^3 และ S:C เท่ากับ 1:1

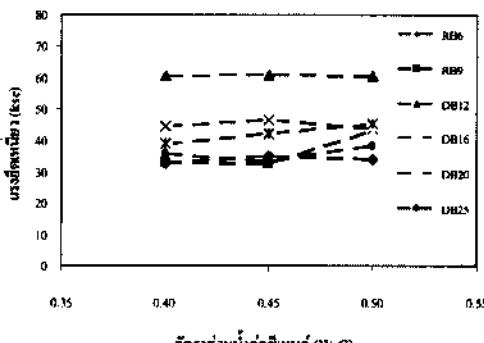

รูปที่ 9 กราฟความสัมพันธ์ระหว่างแรงดึงเฉือนเม็ดหินอ่อนอัตราส่วนน้ำต่อชิ้นmenท์ของคอนกรีตมวลเบาระบบเชลกุล่าที่ความหนาแน่นเท่ากับ 1600 kg/m^3 และ S:C เท่ากับ 2:1

รูปที่ 9 กราฟความสัมพันธ์ระหว่างแรงดึงเฉือนเม็ดหินอ่อนอัตราส่วนน้ำต่อชิ้นmenท์ของคอนกรีตมวลเบาระบบเชลกุล่าที่ความหนาแน่นเท่ากับ 1600 kg/m^3 และ S:C เท่ากับ 2:1

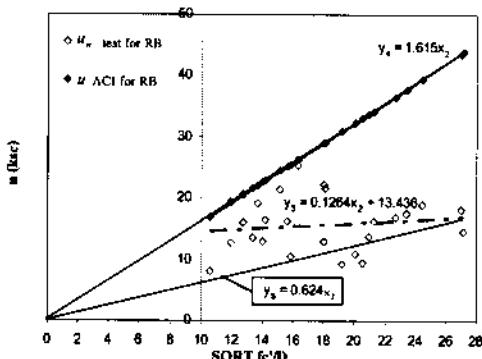

รูปที่ 10 กราฟความสัมพันธ์ระหว่างแรงดึงเฉือนเม็ดหินอ่อนอัตราส่วนน้ำต่อชิ้นmenท์ของคอนกรีตมวลเบาระบบเชลกุล่าที่ความหนาแน่นเท่ากับ 1800 kg/m^3 และ S:C เท่ากับ 1:1

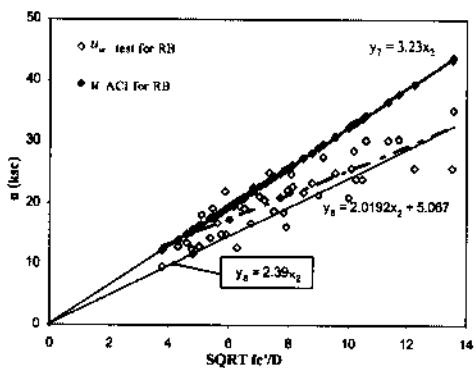

รูปที่ 11 กราฟความสัมพันธ์ระหว่างแรงดึงเฉือนเม็ดหินอ่อนอัตราส่วนน้ำต่อชิ้นmenท์ของคอนกรีตมวลเบาระบบเชลกุล่าที่ความหนาแน่นเท่ากับ 1800 kg/m^3 และ S:C เท่ากับ 2:1

จากรูปที่ 8 - 11 พบว่า อัตราส่วนน้ำต่อชิ้นmenท์มีผลกระทบต่อแรงดึงเฉือนเม็ดหินอ่อนที่เกิดเสริมเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

รูปที่ 12 กราฟความสัมพันธ์ระหว่างแรงซึมเหนี่ยวของเหล็กเส้นกลมในคอกนกรีดมวลเบาและอัตราต่ำกว่า $\sqrt{f'_c} / D$

รูปที่ 13 กราฟความสัมพันธ์ระหว่างแรงซึมเหนี่ยวของเหล็กข้ออ้อยในคอกนกรีดมวลเบาและอัตราต่ำกว่า $\sqrt{f'_c} / D$

รูปที่ 12 และ 13 แสดงกราฟความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงเห็นใจว่า $\sqrt{f'_c} / D$ เปรียบเทียบค่าแรงซึมเหนี่ยวของเหล็กกับที่ได้จากการทดสอบกับแรงซึมเหนี่ยวของเหล็กของมาตรฐาน ACI คือ $1.615\sqrt{f'_c} / D$ ตามมาตรฐานออกแบบโครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็กโดยวิธีหน่วยแรงใช้งาน [6]

จากรูปที่ 12 พบว่า แรงซึมเหนี่ยวของเหล็กเส้นกลมที่ได้จากการทดสอบมีค่าน้อยกว่าที่ได้จากการ ACI มากขนาดของเหล็กเสริม โดยมีสมการแนวโน้มเชิงเส้น $y_t = 0.1264x_2 + 13.436$ และเมื่อทำการปรับแก้สมการให้สอดคล้องกับสมการของ ACI จะได้สมการใหม่เท่ากับ $y_s = 0.624x_2$ โดยที่ค่า x_2 คือ $\sqrt{f'_c} / D$ ดังนั้น สมการแรงซึมเหนี่ยวของเหล็กของเหล็กเส้นกลม จึงมีค่าเท่ากับ $u_w = 0.624\sqrt{f'_c} / D$ ซึ่งมีค่าน้อยกว่าสมการของ ACI เท่ากับ 61.36 เปอร์เซ็นต์

จากรูปที่ 13 พบว่า แรงซึมเหนี่ยวของเหล็กข้ออ้อยที่ได้จากการทดสอบมีค่าน้อยกว่าที่ได้จากการ ACI ทุกขนาดของเหล็กเสริม โดยมีสมการแนวโน้มเชิงเส้นเท่ากับ $y_t = 2.0192x_2 + 5.067$ และเมื่อทำการปรับแก้สมการให้สอดคล้องกับสมการของ ACI จะได้สมการใหม่เท่ากับ $y_s = 2.39x_2$ โดยที่ค่า x_2 คือ $\sqrt{f'_c} / D$ ดังนั้น สมการแรงซึมเหนี่ยวของเหล็กข้ออ้อย จึงมีค่าเท่ากับ $u_w = 2.39\sqrt{f'_c} / D$ ซึ่งมีค่าน้อยกว่าสมการของ ACI เท่ากับ 26 เปอร์เซ็นต์ สำหรับเหล็กเส้นกลมและเหล็กข้ออ้อยตามลักษณะ

5. สรุป

งานวิจัยนี้ศึกษาผลการทดสอบแรงซึมเหนี่ยวของเหล็กเสริมในคอกนกรีดมวลเบาแบบชุดๆ ที่ความหนาแน่นเท่ากับ 1600 และ 1800 kg/m^3 ใช้หัวร้าส่วนน้ำต่อซีเมนต์เท่ากับ 0.40, 0.45 และ 0.50 อัตราส่วนทรายต่อซีเมนต์เท่ากับ 1:1 และ 2:1 ในเบื้องต้น จากการทดสอบ พบว่า แรงซึมเหนี่ยวของเหล็กสำหรับเหล็กเส้นกลมมีสมการเท่ากับ $u_w = 0.624\sqrt{f'_c} / D$ และสำหรับเหล็กข้ออ้อยเท่ากับ $u_w = 2.39\sqrt{f'_c} / D$ ซึ่งค่าแรงซึมเหนี่ยวของเหล็กที่ได้จากการนี้ มีค่าน้อยกว่ามาตรฐาน ACI เท่ากับ 61.36 และ 26 เปอร์เซ็นต์ สำหรับเหล็กเส้นกลมและเหล็กข้ออ้อยตามลักษณะ

6. ติดต่อและประการ

ผู้เขียนขอขอบคุณ บริษัท แอลซีเอ็น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ได้อนุเคราะห์เครื่องมือและน้ำยาโฟมสำหรับผลิตคอกนกรีดมวลเบา และคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีสำหรับการให้สภาพน้ำที่เหมาะสมสำหรับทดสอบ

6. เอกสารอ้างอิง

- [1] บังคับสากล 2549, Global Warming, Kyoto Protocol และความเกี่ยวข้องกับดูดซับการร้อนก่อสร้างไทย ตอนที่ 1. วารสารกองกรีด สมาคมคอกนกรีดไทย.
- [2] นฤบดิน พิพัฒนา และคณะ, 2551. แนวออกแบบตัวร้าส่วนผสมของคอกนกรีดมวลเบาและเหล็ก. การประชุมวิชาการคอกนกรีดประจำปีครั้งที่ 4, 20-22 ตุลาคม 2551 ณ โรงแรมลากูน พ.อุบลราชธานี.